

— Каква радостъ биваше въ кжщи, кога стареца донесѣше симити, — си спомни Павелъ.

Пъкъ двора изметенъ, че като излѣзатъ всички деца изъ кжщи, ще се гонятъ, надскачватъ и сѣ ще погледватъ къмъ кжщи: кога ще ги повикатъ за обѣдъ.

А въ кжщи край светналото огнище кѣкри тенджера съ госба, че само въ праздникъ му е редъ пиле да се заколи, или пъкъ месо приготви.

Премненения баща искаше и децата да сж чисти. Всички съ аладжени антерийки, съ бозови потурки и приличаха си едно на друго като гърнета.

Пъкъ сложатъ ли паралята — празника самъ влиза въ тѣхната кжща, като живъ човекъ.

Павелъ се носѣше върху топлиѣ крила на детски спо-